

EL TURMENT D' ALÍ

De la llegenda «El príncep captiu», pròxima a publicar-se, amb un pròleg d' Alfons Maseras.

I com que els soldats varen deixar-lo, va avançar cap al mig de la terraça, i els seus esguards varen embriagar-se de llum. I apropant-se a un àngle, va atancar-se apoiant-se amb les mans en dos alts marlets. Oh, quines ànsies de llibertat senti a l'esguardar la bellesa d'aquella tarda que agonitzava en allargades somnolències! El sol s'ajeia, dolçament, en el llit d'uns grandiosos núvols daurats inflats en ampuloses corves, com si volguessin reventar-se en raigs de llum, que reposaven en la cima d'una muntanya llunyana; i la seva claror esfumida besava, lleument, el vellut verd de les ombrívols pinedes, i feia lluir, com un seguit i oscil·lant llampegueix, els armaments del formiguer de soldats que es movia, joïós, en la platja vastíssima que abraçava el port de Salou. Els victoriosos vaixells cristians es bressolaven, amb majestat, en el mar ostentant l'altiva creu i les senyeres catalanes que el vent feia volejar alegrement. Un gran vol de blanques gavines es confonia amb la multitud de veles de les barques pescadores que es destacaven en el mar blavíssim, que, en dolços murmuris, semblava dormir-se encantat de la meravella de la tarda. Les onades es desplegaven silencioses en la platja daurada, deixant en l'arena humida l'espill brillantíssim del seu bes, i esclataven en les roques enlairant núvols de blanquíssima escuma. Ah, quin subtil anhel sentí el seu cor que fins oblidà la seva amor! I va tenir enveja d'aquell gran vol de gavines que, a l'aixecar-se, passà per damunt la seva testa oïnt la remor de les ales i el cant estrident de la seva llibertat! Quin encís de llibertat tenia aquella tarda lluminosa, perfumada amb l'aspre flaire de la reina de les verdes pinedes, de la terra humida i de la salabror marina, i glorificada pels crits i el brujit de l'exèrcit cristià, i per les cançons, lentes i plàcides, dels pescadors!...

—Despedeix-te del sol, que no el veuràs mai més —va dir-li el comte.

I el moro esguardava al sol que s'enfonzava darrera la muntanya llunyana.

Llavors els soldats el lligaren, i punxant-li les barbes li feren alçar la testa per a què mirés el blau infinit del cel on brillava, tremolós, l'argent d'un estel.

—Príncep morenc!—va cridar el seu botxí.—Les ombres blaves ja s'estiren i s'adormen per arreu. Va

extingint-se la remor del dia serè. Els estels van brodant el blau mantell del firmament, i cada-ú d'ells és una oració que Natura eleva al seu creador. Guaita, per darrera volta, el firmament constel·lat, i et semblarà oïr els murmuris de l'oració divina que glorifica al nostre Déu. Escolta-la bé l'oració que resa la nit que s'apropa. Per a tu, aquesta nit, serà infinita.

I l'alarb va veure ascendir en l'horitzó, per damunt de la creu d'un pal d'un vaixell cristià, a la mitja lluna que somreia com donant-li un salut de comiat.

Un dels soldats que l'havien lligat, va empunyar el coltell i va clavar-li la lluenta fulla en una conca, i li feu saltar, sagnant, un ull que va caure a terra. Un altre soldat, amb el peu, va trepitjar-lo. I l'ull, al reventar-se, va petar amb esgarrifansa, llançant, furios, un escarrig de sang que va tacar el blanc burnous de l'alarb.

Alí, al sentir clavar-se en la seva conca la freda fulla del coltell, feu un gran crit que l'eco va repetir sinistrement. I espernegava i es caragolava entre les cordes que el lligaven en contorsions epiléptiques. El comte cristià l'esguardava somrient amb ironia. I la fulla lluenta va clavar-se en l'altra conca, caient l'ull en una safata de plata que, junt a les barbes moro, sostenia un soldat. I la testa formosa d'Alí, mentre brollava un dolorós gemec dels seus llavis, va caure, abatuda, damunt de l'ample pit.

—Aquest serà per a l'àpat de la comtesa. Guardeu-lo—va dir el comte assenyalant l'ull de la safata. I, dirigint-se al príncep, prosseguí:

—Aqui tens el premi per haver esguardat, la impuresa dels teus ulls, a l'esposa d'altri. El nostre Déu ho té prohibit en els seus manaments, i ho condempna com a pecat mortal. La ira del Senyor ultratjat ha caigut, inexorable, damunt la teva vida.

—Malvat!—xisclà el captiu, tornant en si.—Difamen al teu Déu els teus llavis renegats. Calla, llengua de víbora, i que s'acoti i s'allargui, com la d'un gos, a llepar la sang fumejant que has fet vessar!

I tots els soldats, a chor, esclataren en una gran rialla. I quan varen baixar-lo a la presó, ja s'havia estès la nit infinita en els esguards d'Alí, i damunt del mar immens i remorós.

A. FUSTER VALLDEPERAS.